

Snada našeho knjesa a sbóžnika Jesom Khrysta,
lubosć Boha Wótza a dostatk swjateho Ducha budź s wami
wščitkimi. Hamjeń.

A mišionstemu swjedzenjej smy, w Knjesu lubowana Michalska
wošada, so dženša w twojim lubym Božim domje shromadžili, temu
Knjesej so dżakowacž ja jeho miłosćiwu požohnowanje, kotrež na
mišionste prózowanja našeje křesćijanskeje zyrkwe kładže, a so
s nowa sahoricž na dopjeljenje našich swjatych mišionstich pschi-
skusnosćow.

So so tón Knjes, naš smilny Bóh a sbóžnik, k mišionstwu
pósnawa, njejsmy my sami se swojim zylm serbskim ludom sjawne
dopokasmo teho? Tež naš kraj a lud ležesche něhdy pod tym
frudnym słowom: „Čžemnosć pschikrywa semju a mrofta
ludži.“¹⁾ Ale tež nad našimi serbskimi wótzami so tamne mi-
losćiwu slubjenje pschekrašni, kotrež bě Bóh Wótz psches Jesajafowy
rt wo swojim lubym Synu wuprajił: „Ja bym cže póhanam
sa swětlo postajił, so by ty moje, sa zyl čžlowjestwo wote mnje
wobšankujene sbožo był hacž do kónza semje“²⁾ „a wotewrił
šlepych wocži.“³⁾ Slaj mišionstwu, psches Cyrila a Methodija
sapočane, so wupšhestrewasche psches Morawsku a Čžěsku semju hacž
do našich serbskich Łužizow a wušwobodži naš lud s čžemneje služby
Čžorneho Boha. S tym so tu dopjelni to krašne wěšćenje:
„Tón lud, kiž po čžmje křodži, widži wulke swětlo, a na
tych, kiž bydla w čžemnym kraju, šwěcži so jašnje.“⁴⁾

Njejsmy my Bohu ja to ničžo winojcži? O džakujmy so
temu Wótzu, kiž je tež naš serbski narod hódny čžinił k runemu
herbstwu swjatych w swětle!

¹⁾ Jes. 60, 2. — ²⁾ Jes. 49, 6. — ³⁾ Jes. 42, 7. — ⁴⁾ Jes. 9, 2.